

тѣзи два пункта войскитѣ на плѣвения юнакъ се лишили отъ своята главна съобщителна линия. Сега за руситѣ обикалянето на Плѣвения било най-лесното нѣщо при достаточна войска. Но за по-сигурно дѣйствие намѣрвало се за нужно: 1) да се завземжѣ устията на Орхание-Златишкия и на Троянския балкани и 2) да се завземе широкия западенъ районъ отъ Плѣвения, т. е. мѣстността около двѣтъ Митрополии (села).

Да хвърлимъ повърхностенъ погледъ на тѣзи дѣла въ послѣдната война. Най-напрѣдъ да разкажемъ въ кратки думи за дѣйствиата къмъ Троянъ-Тетевене. На 18 окт. генералъ Карцовъ съставилъ походна експедиция и я изпроводилъ къмъ Ловечъ-Троянъ. Троянската колона срѣщнала голѣми турски сили и била принудена да се върне назадъ; Ловченскій отредъ още на 18 вечерята взелъ гората Биволъ, на 5 километра отъ Тетевене. Сутринята на 19 било мъгляво; когато мъглата се поразстурила, отредѣтъ се приготвилъ да нападне върху укрѣпленията на неприятеля, които лежели прѣдъ града Тетевене. Нападението се захванало по 2 часа. Напрѣдъ вървѣли 40 стрѣлци. По 2¹/₂ часа пѣхотата се впуснѣла върху една гора, която стояла току надъ самитѣ турски укрѣпления. Когато стигнѣла на върха на гората, пѣхотата заловила бой съ пушки, а стрѣлковитѣ роты, скрити въ мъглата, впуснѣли се на пристѣпъ къмъ първия редутъ. Подиръ малко тѣ били въ него; поченва се щикова работа. Турцитѣ бѣгали въ втория, слудующи редутъ; но напрасно; първий завзетъ вече редутъ се намѣрвалъ надъ втория и другитѣ; турцитѣ трѣбвало да бѣгатъ въ Тетевене, когато се мръквало. Сутринята рускитѣ войски не намѣрили турска жива душа въ Тетевене.

На 28 окт. генералъ Леоновъ завзелъ Вратца, а на 5 ноемвр. безъ бой — Розалийскій проходъ въ Балкана. На западъ и сѣверъ отъ Плѣвения не по-малко успѣшно